

Αποσπάσματα Σιωπής *

του Κωστή Τριανταφύλλου

Η πρώτη μέρα που σε αναγνώρισα. Μέσα από την σιωπή γεννημένη. Περίοδος αναμονής. Ασήμαντοι καιροί για γυαλιστερούς ήρωες που αναποδογυρίζουν το σκηνικό που δε λέει τίποτα αλλά γυρίζει και σφυρίζει κι αφήνει αδιάφορο τον κόσμο. Μια μικρή θνησιγενής ματιά κι ανδρώθηκε ο νεαρός στα μάτια της. Όπως όταν αναγνωρίσεις την χρονική στιγμή που είδες για πρώτη φορά τα μάτια της κάθε μέρα.

Η δεύτερη μέρα που σε αναγνώρισα περιμένοντας κάτι καλύτερο στην σιωπή και στα ψέματα και στην φλύαρη κατανάλωση χρωμάτων και λέξεων. Απόσπασμα δεύτερο όπως η δεύτερη μέρα της δημιουργίας και ανάμεσα σιωπή. Ο Καλλίμαχος ακόμα μου λέει καλημέρα για να περάσω την στιγμή της μέρας αυτής γεμάτη από παραγγελίες για στίχους και υλικά κατασκευής τους. Μέσα στην σιωπή της γλώσσας. Σκεπτόμενη σιωπή. Από το πρώτο μου βιβλίο ποίησης - σιωπή. Κρακ λοιπόν το 1974. Η σημαντική δεκαετία αποκατάστασης της ιστορικής μνήμης – ανάκατα! Όποιος προλάβει – σήμα σιωπής. Ταξιδεύουμε στη μνήμη που δικαιώνεται αποσπασματικά κι επανέρχεται ρυθμικά μέσα σ' αυτή την άβυσσο να ανασύρει δικαιωματικά τις πλούσιες στιγμές εκείνες που πλησιάζουν το σημαντικό. Δεν ξέρω αν είναι μνήμη του τώρα – ας είναι τουλάχιστον στα μάτια της γνωστής Μαρίας στον επόμενο σταθμό. Πρέπει να διαβάσουμε την σιωπή ώρα πολλή. Εξ άλλου το τραίνο σταμάτησε, οι ταξιδιώτες κλείστηκαν σ' όνειρο κι ο αέρας στον κάμπο η νύχτα κι ύστερα η βροχή.

Η σημερινή μέρα ξεκίνησε αποσπάσματα ονείρου στα χείλια να αναρωτιέσαι με ποιά μνήμη θα προχωρήσεις στην αναγνώριση της ασήμαντης και σταματημένης πραγματικότητας. Κόσμος σιωπής ντυμένος στα λευκά φορτώνει τις αναμνήσεις του στο βαγόνι μας. Περισεύουν εικόνες - τις λέγανε μεταφρασμένα υπερρεαλιστικές !-όπως κοίταζα από το παράθυρο. Δείχνεις τις εικόνες αυτές για ταυτοποίηση προσωπικότητας σε σχέση με τα χτεσινά σου όνειρα, για να σου επιτραπεί να ταξιδέψεις μαζί μας. Η σημερινή μέρα όπως τραίνο στην ώρα της πάντα. Σιωπηλές ρηγματώσεις στο δέρμα της έτσι που την αναγνώρισα για δικιά μου μέρα.

Κυλάει σαν το νερό στο αυλάκι αυτή η διαδρομή χωρίς στίξη περιφορά σαν γυναίκα περίπατος. Σύμβολο ανανέωσης με φανερά τα σημεία φθοράς του χτες εν αναμονή συμβολαίου αναγέννησης με το αύριο. Νεογονική πορεία που διασχίζει διαδρομές που δεν χαραχτήκαν στον χάρτη της σιωπής. Σε αναγνώρισα καλοκαιρία με βρόχινη μορφή να εννοείς τόσα που δεν κι άλλα τόσα που ίσως - έως που έστριψε να κοιταχτεί κρυφά στον καθρέφτη της. Παλίμψηστος μήτρα των γυναικών όπου οι επάλληλες αποξύσεις μόλις που αφήνουν ίχνη των υποκείμενων κηήσεων. Αυτό το ταξίδι με τα χτεσινά σου όνειρα! Υψηλών πιέσεων σιωπή σε ορατότητα περιορισμένη. Να σε δω εκεί στην αποβάθρα μούσκεμα απ' την αχλή του κύματος. Νυχτερινή αντανάκλαση στον αφρό της θάλασσας που δοκιμάζει την αντοχή της επανάληψης. Πως αλλοιώς να σε κάνω να μιλήσεις, να διαβάσεις την σιωπή !

Ήρθε η ώρα να αλλάξουμε κατεύθυνση, να ψάξουμε αυτό που σταθεροποιεί τις ηλεκτρισμένες σχέσεις των λέξεων έτσι που να ακούγονται στη σιωπή μόνες τους να αναρωτιούνται για την ύπαρξή τους πριν να ανακαλύψουν το νόημα που εκπροσωπούν. Πέντε ίδια σπίτια προσδιορίζουν ένα τοπίο όπως η κατοικία κοντά στο ποτάμι εκεί όπου τα όνειρα κυλούν με την δροσιά του αφρού που σχηματίζεται. Το διαμέρισμα αυτό του τραίνου μου επιτρέπει να παρακολουθώ άνετα όλη τη μετακίνηση του τοπίου όπως τα πέντε όμοια σπίτια και το ξεχασμένο χωριό στην κοιλάδα. Μέχρι να το κοιτάξω ο λόγος έγινε κορυφογραμμή διάχυση αχτίδων μέσα από τα σύννεφα του ήλιου. Έτσι, για να μπορέσουμε να έχουμε βαθιές αναπνοές σύνθετων εναλλασσόμενων εννοιών φορτισμένων.

Αναπνέεις και βρίσκεται ο βόμβος αποκλειστικά δυνατός όγκος κρουστών ν'ατενίσεις πέρα δίνοντας νόημα στην μετακίνηση. Εάν μετακινείσαι μόνος, τότε θα πρέπει να συμμορφώνεσαι προς τας οδηγίας, αϊ όποϊαι δίδονται παρακάτω. Εάν μεταφέρεις το πούπουλο νόημα μιας ανεξίτηλης σχέσης στην τούφα των βαμβακιών που μόλις σκάσαν μύτη στον θεσσαλικό κάμπο ,άνερη κούτη διακυμάνσεων στην αχανή πεδιάδα νόημα -φέρνοντας μαζί δέρμα για αλλού. Ατενίζοντας την σιωπή στην γωνία .Δίνοντας νόημα στην μετακίνηση.Ο ρυθμός της ανάγνωσης αιωρείται έξω από το παράθυρο του διαμερίσματος του τραίνου παρακολουθώντας την μικρή σιωπή της ν'αναεώνει την υγρασία της τρυφερό αλφάβητο όπου τά αποσπάσματα της ομίχλης σχηματοποιούν μεταφορές μιάς απροσδιόριστης εισόδου στα νερά της .

Ελάχιστες αμυχές στον γερμένο ελαφρά λαιμό της με προκαλούσαν να αισθανθώ το ρυθμικό λίκνισμα του τραίνου πάνω στις σιδερένιες σταθερές. Κοιλάδες του λευκού, στο βάθος της θέας, τόπος όπου το χιόνι δεν έλιωσε ή φως που εντοπίστηκε στις παρυφές της απότομης εναλλαγής της θέασης στην ταχύτητα του τραίνου-οπτασία. Σειρές ομίχλης ακολουθούν τις δενδροστοιχίες όπως τις λέξεις οι βαθιές μυρωδιές της- όταν τα μάτια θέλουν να βλέπουν γυμνά. Διαβάζεις τις λέξεις με νεύματα που αφήνουν να διανοηθείς το αδύνατο. Ένα ολόκληρο βράδυ με μιά άγνωστη γλώσσα και σήμερα να μην αναγνωρίζω παρά μόνον τις αποσκευές της διάφανο δέρμα βρόχινη φωνή με βαθιά μάτια. Το βαγόνι αυτό δεν με βγάζει εκεί που θέλω - στον επόμενο σταθμό θα περιμένω το τραίνο της νύχτας.

Ελαφρές παλμικές κινήσεις στον ελάχιστο γερμένο λαιμό της μετέφεραν το ταξίδι μέσα στις αργές και νωχελικά επαναλαμβανόμενες χωρογραφίες του απροσδιόριστου φωτισμού του βαγονιού - τα χείλη να πρέπει να μιλήσουν σιωπή κι η γλώσσα να τα δροσίζει με λέξεις ρυθμικές. Είμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με άγνωστη συμπεριφορά τα χαρακτηριστικά μας. Ένα ρυθμικό πήγαινε έλα ασθμαίνοντας την αναγνώριση.Το κεφάλι της γέρνει από την αντίθετη πλευρά για να ακουμπήσει την ματιά της αλλού. Μετράει τα φυλαχτά που μάζεψε να τους δώσει ρυθμό στη χούφτα της βυθισμένη, να διαβάζει τις ιστορίες που φευγαλέα καταγράφονται εδώ. Θα τα τρυπήσει θα τα περάσει σε ένα μίτο της αριάδνης να φυλάνε τις μνήμες του αύριο κι όσο θα τα μετράει θα τα ακουμπάει θα τα θωπεύει - γυμνά νομίσματα μιας πληρωμής πού τέλειωσε. Θα έχουν αξία ενέργειας να φορτίζουν απ τον λαιμό της τα άκρα της σκέψης της γυμνά. Το ταξίδι αυτό με πάει στην σιωπή. Αίσθηση μου έκανε πως άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε.

Κυνήγησα τον χρόνο σένα μικρό ταξίδι που ξεκίνησε σήμερα το πρωί σε μία πλατεία αραχτή ο χρόνος σταματημένος στην καθημερινή επανάληψη. Ένας μακρύς συνεχής ήχος οριοθετεί την σιωπή που μας περιβάλλει σαν μνήμη γνωστή με γεγονότα που αυτόματα αναφέρονται σένα ταξίδι. Ο άνθρωπος που δεν κατάλαβε πως πέρασε ο χρόνος αναλύει τα νυχτερινά του , άλλος πάλι πίνει τον τρίτο και τελευταίο καφέ πριν το μεσημέρι, να γυρίζει η σκηνή βόλτες στην πλατεία σ'επαναληπτικές εικόνες από τραπέζι σε τραπέζι κι έφτασε τρεις το μεσημέρι ο ήλιος να τυφλώνεται. Κυνήγησα την σιωπή σελίδα σελίδα.

*Απόσπασμα από το ανέκδοτο βιβλίο *Ελλάς Εξπρές*. Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *Νέο Επίπεδο*, στην Αθήνα.